

Social Context of Clothing and Ornaments in Sangam Literature

Dr. R. Radhika, Assistant Professor of Tamil,

Dhanalakshmi Srinivasan Women's Arts and Science College, Perambalur, Tamil Nadu, India.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-8692-5846>

DOI: 10.5281/zenodo.20473997

Received: 10 December 2025; Revised: 18 February 2026; Accepted: 15 March 2026; Available Online: 31 May 2026

Abstract

Sangam literature serves as a cultural trait and a reflection of the lifestyle of the ancient Tamil society. This research paper deeply describes the social background of Tamil clothing design, the use of ornaments, and their grooming methods as revealed through Sangam poems. The paper extensively compiles the technological and evolutionary transition of human attire—moving from primitive times when humans lived in harmony with nature wearing leaves, tree barks, and animal skins, to the civilization's progress that led to the weaving and wearing of cotton, silk, and ultra-fine fabrics described as fine as 'snake's skin'. Furthermore, this paper explains the advanced grooming and lifestyle nuances of ancient Tamils, such as women spinning yarn at home under lamplight and their active participation in the weaving industry; the social status reflected through ornaments like the tiger-tooth amulet (pulipal thaali) worn by children, the warrior's anklet (veerakkazhal) worn by men, and the anklets (silambu), waist-bands (megalai), rings (paandil), and conch bangles worn by women; the signature garlands of the three great dynasties (Moovendhar), the wartime flower-wearing traditions of warriors, and the essential practice of women adorning themselves with flowers; along with grooming techniques like perfuming the hair with eaglewood smoke (akil), and applying red cotton sap (sempanchu kuzhambu) and fragrant unguents (thagarum). Through these elements, this paper establishes that clothing and ornaments were not merely for external beauty, but also stood as symbols of gender roles, life ethics, and the socio-economic civilization of the ancient Tamil society.

Keywords: Sangam Literature, Women, Clothing, Ornaments, Adornment, Leaf Garment.

References

- [1] Amala Karthika, Ka. "Purananuru Kaattum Vaazhviyal Vizhumiyangal." *International Journal of Tamil Language and Literary Studies*, vol. 6, no. 2, June 2024.
- [2] Iragavaiyangaar, Ira. *Pathuppattu (Moolamum Uraiyum)*. Sri Shenbaga Pathippagam, 2021.
- [3] Raasamaanikkanaar, Maa. *Tamilmozhi Ilakkiya Varalaaru*. Kannammal Pathippagam, 1996.
- [4] U. Ve. Saa. *Pathuppattu Moolamum Nachchinaarkkiniyar Uraiyum*. U.Ve.Saminathaiyar Nool Nilayam, 2012.
- [5] Sathiya, Mu. "Chozharkala Anikalan - Or Aayvu." *Panmuga Thuraiyilana Membatta Ariviyal Aaraychi Mattum Puthaakkathirkaana Pannaattu Aayvithal*, vol. 3, no. 1, Oct. 2023, p. 524.
- [6] Sadasiva Iyer, Thi. *Aingurunooru Moolamum Uraiyum*. Ulaga Tamilaaraaichi Niruvanam, 1999.
- [7] Susila, Ka. "Sangath Thogai Noolkalil Udaik Kalai Sorkal." *Pranav Tamizhiyal Aayvithal*, vol. 2, no. 1, Feb. 2023, p. 389.

- [8] Somasundaranar, Po. Ve. *Pathuppattu Moolamum Uraiyum*. Saiva Siddhantha Noorpathippu Kazhagam, 2008.
- [9] Thakshinamoorthi, A. *Tamizhar Nagarikamum Panpaadum*. Vetri Selvi Veliyeettagam, 1973.
- [10] Narayanasami Iyer, A. *Narrinai Naanooru*. Saiva Siddhantha Noorpathippu Kazhagam, 2001.
- [11] Puliur Kesigan. *Ettuthogaiyum Pathuppattum*. Sri Shenbaga Pathippagam, 2021.
- [12] Madhanraj, Ira. "Sanga Ilakkiyathil Malargal." *International Journal of Tamil Language and Literary Studies*, vol. 8, no. 2, Jan. 2026, p. 443.
- [13] Mayilai Seeni Vengadasami. *Thamizhar Valartha Azhagu Kalaigal*. Shanthi Noologam, 2014.
- [14] Jeganathan, Ira. *Kurunthogai Ayyuk Kovai (3 Volumes)*. Sanga Ilakkiya Ayyu Maiyam, 2006.
- [15] Mahalakshmi, Ki. "Sangakaala Nadaga Magalir (Aadarmagalir)." *Shanlax Pannaattuth Thamizhiyal Aayvithal*, vol. 2, no. 4, Apr. 2018, p. 187.
- [16] Manikandan. "Purananuru Koorum Vaazhviyal Sindhanaigal." *Iniyavai Kattral Pannaattu Thamizhiyal Minnidhal*, vol. 2, Nov. 2022.
- [17] Premalatha, Ja. "Pillai Thamizh Ilakkiyangalil Aadai Anikalangal." *Kalanjiyam Saarvadesa Tamizh Aayvithal*, vol. 3, no. 4, Nov. 2024, p. 2.

Author Contribution Statement: NIL.

Author Acknowledgement: Nil

Author Declaration: Nil

The content of the article is licensed under <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> International License.

சங்க இலக்கியங்களில் ஆடை மற்றும் ஆபரணங்களின் சமூகப் பின்புலம்

முனைவர் ரெ. ராதிகா, உதவிப் பேராசிரியர், தமிழாய்வுத் துறை,
தனலட்சுமி சீனி வாசன் மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, பெரம்பலூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-8692-5846>

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு அடையாளங்களாகவும், வாழ்வியல் கண்ணாடியாகவும் விளங்குபவை சங்க இலக்கியங்களாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழி அறியலாகும் தமிழர்களின் ஆடை வடிவமைப்பு, ஆபரணப் பயன்பாடு மற்றும் அவர்களின் ஒப்பனை முறைகளின் சமூகப் பின்புலத்தை ஆழமாக இவ்வாய்வுக் கட்டுரை விவரிக்கிறது. ஆதிமனிதன் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்து தழை, மரப்பட்டை மற்றும் விலங்குகளின் தோல்களை ஆடையாக உடுத்திய நிலை மாறி, நாகரிக வளர்ச்சியினால் 'பாம்பின் தோல்' போன்ற மிக மெல்லிய நூலாடைகளையும், பருத்தி மற்றும் பட்டு ஆடைகளையும் நெய்து உடுத்திய தொழில்நுட்பப் பரிணாம வளர்ச்சியை இக்கட்டுரை விரிவாகத் தொகுத்துக் கூறுகிறது. பெண்கள் வீட்டில் விளக்கொளியில் நூல் நூற்ற செய்திகள் மற்றும் நெசவுத் தொழிலில் அவர்களின் தீவிரப் பங்களிப்பு; சிறுவர்கள் அணிந்த புலிப்பல் தாலி, ஆடவர் சூடிய வீரக்கழல், மகளிர் அணிந்த சிலம்பு, மேகலை, பாண்டில், சங்கு வளையல்கள் போன்ற ஆபரணங்களின் வழி வெளிப்படும் சமூக அந்தஸ்து; மூவேந்தர்களின் அடையாள மாலைகள், மறவர்களின் போர்க்காலப் பூச்சூடல் மரபுகள் மற்றும் மகளிரின் மலர்கூடும் இன்றியமையாமை; கூந்தலுக்கு அகிற்புகையூட்டல், செம்பஞ்சுக் குழம்பு மற்றும் தண நறுந்தகரம் பூசுதல் போன்ற பழந்தமிழரின் மேம்பட்ட ஒப்பனை நுட்பங்கள் ஆகியவை இவ்வாய்வுக் கட்டுரையில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம், ஆடையும் ஆபரணமும் வெறும் புற அழகிற்கானவை மட்டுமல்லாமல், பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தின் பாலினப் பங்கீடு, வாழ்வியல் நெறி மற்றும் பொருளாதார நாகரிக உயர்வின் குறியீடுகளாகத் திகழ்ந்தன என்பதை இக்கட்டுரை நிறுவுகிறது.

குறிப்புச்சொற்கள்: சங்க இலக்கியம், மகளிர், ஆடை, ஆபரணம், ஒப்பனை, தழை ஆடை.

முன்னுரை

"உண்பது நாழி; உடுப்பவை இரண்டே" என்ற புறநானூற்று வரிகளுக்கேற்ப, மனித வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு மற்றும் உடைக்குத் தமிழர் பண்பாட்டில் முக்கிய இடமுண்டு. ஆதிமனிதன் இயற்கைப் பொருட்களை ஆடையாக அணிந்த காலம் தொட்டு, நுட்பமான நெசவுத் தொழில் மூலம் 'பாம்பின் தோல்' போன்ற மெல்லிய ஆடைகளைத் தயாரித்த நாகரிக வளர்ச்சி வரை சங்க இலக்கியங்கள் சான்று பகிர்கின்றன. ஆடைகள் மட்டுமன்றி, உடலைப் பொலிவுபடுத்தும் அணிகலன்கள் மற்றும் பாதுகாப்பான தங்குமிடங்களை அமைப்பதிலும் பழந்தமிழர்கள் உலகிற்கே முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தனர். இக்கட்டுரை, சங்க கால மக்களின் வாழ்வியலில் ஆடை, ஆபரணம் மற்றும் கட்டடக்கலை பெற்றிருந்த சமூகப் பின்புலத்தை விளக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியம் கூறும் ஆடைகள்

மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளுள் உணவிற்கு அடுத்த நிலையினைப் பெறுவது உடையாகும். தழை, மரப்பட்டை போன்றவற்றை உடுத்திய ஆதிமனிதன் தன் தேடலால் விலங்குகளின் தோலினையும் உடுத்தலானான். பின்னர் நாகரிக வளர்ச்சியால்

உந்தப்பட்டவன் நூலாடைகளை உற்பத்தி செய்யும் நிலைக்கு உயர்ந்தான். இவ்வகை மூன்றாம்படிநிலை வளர்ச்சியிலிருந்தே தொலைநோக்கு பெறப்படுகிறது. பழந்தமிழ் சமுதாயத்தைப் பொறுத்த வரையில் உடையின் தேவையை நிறைவு செய்ய இரண்டு வகையான வழிமுறைகளைச் செயல்படுத்தி வந்துள்ளமை புலனாகிறது. ஒன்று வறியவர்களுக்கு உணவோடு உடையையும் கிடைக்கச் செய்தல், மற்றொன்று உடையின் உற்பத்திக்கு அடிப்படையான தொழிலினைப் பெருக்குதல் என்பதாகும்.

தன்னை நாடி வரும் வறியவர்க்கும், பாணர்க்கும் அவர்களின் கிழிசல் ஆடைகளைக் களைந்து, புத்தாடைகளை உடுக்கச்செய்யும் பழந்தமிழ் அரசர்களின் செயல்களைப் புறநானூறு காட்டுகின்றது. அவ்வாறு வழங்கப்பட்ட ஆடைகள் பலவகை நுண்வேலைப்பாடுகளைக் கொண்டதாகவும், பல்வகைத்தொழில் நுட்பங்களின் வெளிப்பாடாகவும் விளங்கின. பாம்பின் தோல் போன்ற வடிவையுடையனவும், மூங்கிலின் உள்பக்கத்தில் உள்ள தோலைப் போன்றனவும், நெய்யப்பட்ட நூல் இழைகளின் வரிசை அறிய முடியாத, பூ வேலைப்பாட்டுடன் கூடியனவுமாகிய ஆடைகளை வறியவர்க்குக் கொடுத்து உடுக்கச் செய்த செய்தியினை,

பாம்புரி யன்ன வடிவின காம்பின்

கழைபடு சொலியி னிழையணி வாரா

ஒண்பூங் கலிங்க முடிஇ (புறநானூறு, பா. 383: 9-11)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. இதைப்போல, மணி, பொன், முத்துக்களோடு பல்வேறு வகையான உடைகளை வழங்கிய செய்தியையும், புறநானூறு காட்டுகின்றன. மேலும், ஆடைகளுக்கு வண்ணம் ஏற்றும் முறையினைப் பழந்தமிழர் கற்றிருந்தனர் என்பது, நீலக் கச்சை ரோச்சை பூவா ராடை என்ற வரியாலும், கடல் அலை போன்ற ஆடைகளை உற்பத்தி செய்யும் வன்மை கொண்டிருந்தனர் என்பது தெளவாகிறது. நெசவுத் தொழிலுக்கு அடிப்படையான பருத்தியை உள்நாட்டிலேயே விளைவித்த செய்தியினைப் புறநானூறு காட்டுகிறது. பருத்தி மிகுதியாகப் பயிரிடப்பட்டதை, பருத்தி வேலிச் சீறார் என்பதிலும் அறியமுடிகிறது.

மலை போன்ற தோள்களில், விலை மதிப்புடைய பல மணி கோர்க்கப்பட்ட பாம்பு போன்று வளைந்திருக்கும் ஆரத்தையும், பூ வேலைப்பாடுடைய கலிங்கம் என்ற ஆடையையும் மன்னன் அணிந்திருந்ததாக (புறநானூறு, பா.398) பாடல் கூறுகிறது (முனைவர் பிரேமலதா, ஜ, ப. 2)

என்று முனைவர் ஜ.பிரேமலதா அவர்கள் தனது ஆய்வுக்கட்டுரையில் பதிவு செய்துள்ளார். சங்ககாலத் தமிழர்களின் வாழ்வியலில் நெசவுத் தொழில் மிக உன்னதமான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. ஆடை தயாரிப்பில் அவர்கள் கையாண்ட தொழில்நுட்பங்களும், ஆடைக்கு வண்ணம் தீட்டும் கலைகளும் பழந்தமிழரின் மேம்பட்ட நாகரிகத்தை உலகிற்குப் பறைசாற்றுகின்றன. பழந்தமிழர்கள் ஆடைகளை நெய்வதோடு மட்டுமன்றி, அவற்றுக்குத் தகுந்த வண்ணம் ஏற்றும் கலைநயமிக்க முறைகளையும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். நீல நிறக் கச்சுகளையும், பூ வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த ஆடைகளையும் அவர்கள் ஆடை தயாரிப்பில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதுமட்டுமன்றி, கடலின் அலைகளைப் போன்ற மடிப்புகளை உடைய நுட்பமான ஆடைகளை உற்பத்தி செய்யும் அசாத்திய திறமையையும் பழந்தமிழர் பெற்றிருந்தனர் என்பது வியப்பிற்குரியது.

பெண்களின் பங்கு

நெசவுத் தொழிலுக்கு மிக அடிப்படையான தேவையாக விளங்குவது பருத்தி ஆகும். பழந்தமிழர்கள் இத்தகைய பருத்தியை வேற்று நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யாமல், தங்கள் உள்நாட்டிலேயே பெருமளவில் விளைவித்தனர். சங்ககாலத்தில் பல சிற்றூர்களைச் சுற்றிப்

பருத்திச் செடிகளே வேலியாக அமைந்திருக்கும் அளவிற்குப் பருத்தி விவசாயம் மிகச் செழிப்பாக நடைபெற்றிருந்தது. பழந்தமிழர் சமூகத்தில் நெசவுத் தொழில் என்பது ஆண்களுக்கு நிகராகப் பெண்களும் தீவிரமாகப் பங்கேற்ற ஒரு கூட்டுத் தொழிலாக விளங்கியது. குறிப்பாக, பெண்கள் ஆடை நெய்வதற்கான நூலைத் தயாரிப்பதில் பெரும் பங்கு வகித்தனர். நெசவுத் தொழிலில் பெண்களும் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர்.

பருத்திப் பெண்டின் பனுவ லன்ன

பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்து (புறநானூறு, பா. 125: 1)

என்ற வரி இதனைக் காட்டுகிறது. மேலும், பெண்கள் வீட்டில் விளக்கொளியில் நூல் நூற்ற செய்தி தெளிவாகிறது. இத்தகைய பல்வேறு நடவடிக்கைகள், ஆடைகளுக்கான தேவையை நிறைவு செய்ய பழந்தமிழர் மேற்கொண்ட தொலைநோக்குத் திட்டங்களை நன்கு வெளிக்காட்டுகின்றன. மகளிர் கலிங்கம் என்னும், ஒருவகை ஆடையை அணிந்தனர். அது கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்தது என்பது அப்பெயரால் பெறப்படும்.

காந்தார நாட்டிலிருந்து வந்த குடிவகை கந்தாரம் எனப்பெயர் பெற்றது ஒப்பு நோக்கத்தக்கதும். கோடை, குளிர் முதலிய காலங்களுக்கேற்ப, உடை மாற்றி உடுத்தினர் என்பது 'பட்டு நீக்கித் துகிரெடுத்தும்' என்னும் அடியால் பெறப்படும். புனலாடச் செல்வோர் 'அதற்கெனத் தனி ஆடை உடுத்தினர்', அது புட்டகம், ஈரணி என்று வழங்கப்பெறும். நூல் நூற்கும் இப்பெண்கள் 'பருத்திப் பெண்டிர்' என்றே சிறப்பிக்கப்பட்டனர். இத்தகைய முறையான பருத்தி விவசாயம், பெண்களின் அயராத உழைப்பு, வண்ணமேற்றும் தொழில்நுட்பம் மற்றும் ஆடை வடிவமைப்பில் காட்டிய தனித்துவம் போன்ற பல்வேறு தொலைநோக்குச் சிந்தனைகளும் திட்டங்களுமே பழந்தமிழரின் ஆடைத் தேவையைத் தற்சார்போடு நிறைவு செய்ய உதவின என்பதில் ஐயமில்லை.

ஞாழல் ஆடை (இயற்கை ஆடைகள்)

தலைவன் தனது காதலியின் சிறப்புகளைத் தோழனிடம் விவரிக்கிறான். அவள் கைகளில் சங்கு வளையல்களையும், இடையிலே ஞாழல் மரத்தின் தழைகளால் கோர்க்கப்பட்ட ஆடைகளையும் அணிந்திருப்பதாகக் கூறுகிறான்.

கானல் ஞாழல் கவின்பெறு தழையள்

வரையர மகளிரின் அரியளென்

நிறையரு நெஞ்சம் கொண்டொளித் தோளே (ஐங்குறுநூறு, பா. 195)

கடற்கரைச் சோலையில் ஞாழல் தழையாலான ஆடை அணிந்த அவள், மலைமகளிர் போன்ற பேரழகுடன் திகழ்வதாகவும், அவளே தனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்தவள் என்றும் தலைவன் பெருமிதம் கொள்கிறான்.

தழை ஆடை உடுத்தல்

தழை ஆடை உடுத்தும் பழக்கம் மக்களிடையே இருந்ததை "ஐங்குறுநூறு" கூறுகிறது. பகைத் தழை மலர்களாலும் குழையாலும் தொடுக்கப்பட்ட தழையுடை. நீல நிறம் உடைய நெய்தலே தொடுப்பின் அழகு. பிறவாமை கருதி செருந்தி, புன்னை, அரும்பு முதலியவை கலந்து கொடுக்கப்பட்டதால் பகைத் தழை என்றாள். "புறநானூற்றுத் தாபதநிலைப் (கைம்மை) பாடல் ஒன்றில் மலரிதழ்களால் நெறித்துக் கட்டி அமைத்த ஒருவகை ஆடை "தழை" என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறது." (சசீலா, கா. ப. 389) என்று தனது ஆய்வுக்கட்டுரையில் தழை உடையைக் குறிப்பதாகும் என்று பதிவிட்டுள்ளார். பொன்மை வெண்மை பசுமை நிறம் கொண்ட பல மலர்களும் கலந்து கிடந்தாலும் இடையில் இடையே மணிபோல் கிடந்து மிளிர்ந்தலின் நெய்தல் பகைத் தழை என்றாள். நொதுமலாளர் கொள்ளார் இவையே என்றது நீயல்லாதாரில் இப்புப்பறிப்பவர் இல்லை என்பதாம். பெறுதற்கரிய முத்தைப் பரதவர் விற்கும் தொழில் குடியில் பிறந்தவள் தலைவி ஆவாள்.

கடல்கெழு கொண்கன் காதல் மடமகள்

கெடலரும் துயரம் நல்கிப்

படலின் பாயல் வவ்வி நல்கியோளே (ஐங்குறுநூறு, பா. 374)

சங்கில் பிறக்கும் முத்துக்களைக் கொணர்ந்து பரதவர் ஏனைய நிலத்தில் வாழ்பவர்க்கு விற்கும் கடல் பொருந்திய கொண்கனின் அன்புமகள் நீக்க முடியாத துயரத்தைத் தந்து, கண் முதலான இனிய உறக்கத்தைக் கவர்ந்து கொண்டாள் என்று தலைவன் கூறினான்.

அணிகள் அணியும் பழக்கம்

சங்க கால மக்கள் பல்வேறு வகையான அணிகலன்களைப் பயன்படுத்திய வழக்கம் புலனாகிறது. காலில் பொன்னாலான சதங்கை. இடுப்பிலே பொன்மணியிலான வடம், அதன்மேல் சிவந்த பவழ வடங்கள் அவற்றின் மேல் பூந்துகில். கையில் அழகில் தொடி, வாள், மழுப் போன்ற அணிகளை நெருங்கக்கட்டி அதன் இரண்டு புறத்திலும் காளை உருவம் தாங்கிய பவழத்தால் செய்த அணி. முத்தும் பல மணிகளும் பிறவும் கோத்த மூன்று வடங்கள் அவற்றுக்கு மேல் நீலப்பூப் போலச் செய்த மணிமாலை ஆகியவற்றைச் சிறுவர்க்கு அணிவித்து அழகு செய்தனர்.

புலிப்பல் தாலியைச் சிறார்க்கு அணிவித்தனர் எனும் செய்தியை, “புலிப்பற் றாலிப் புன்றலைச் சிறாஅர்” (புறநானூறு, பா. 374: 9) மறவர் கால்களில் வீரக்கழல் அணிவதும் பெண்டிர் மெல்லடியில் சிலம்பணிதலும் வழக்கம். பகையரசனின் தலையில் அணிந்த பொன் முடியினை உருக்கி வீரக்கழல் செய்து, மன்னர் காலில் அணிந்தனர், நெடுஞ்செழியன் கிண்கிணி களைந்த காலில் வீரக்கழல் அணிந்தான். தோளில் அணிந்த தொடியை நீக்கி, வில்லைப் பற்றினான், கண்ணியும் தாரும் அணிந்து ஐம்படைத்தாலியை அகற்றா நிலையில் போருக்குச் சென்றான். பால் விட்டு, உணவும் இன்றி தான் உண்ணத் தொடங்கினான் என நெடுஞ்செழியன் இளமையில் பொருத்தமையைக் காட்டும் இடைக்குன்றார் கிழார் பாடல், இளமை அணிகலன்களை அறிவிப்பதோடு அவனது பருவ மாற்றத்தையும் புலப்படுத்துகிறது. நள்ளி என்னும் வள்ளல் வேட்டையாடச் சென்றபோது, புலவரிடம் 'காட்டு நாட்டேம்', வேறு உயர்ந்த பொருள் என்பால் இங்கில்லை எனக்கூறி, அவர்க்கு மார்பில் பூண்ட வயங்குகாழ் ஆரத்தையும் முன்கையில் அணிந்த கடகத்தையும் அளித்தான் என்ற செய்தியால், ஆரம் கடகம் என்னும் அணிகளைப் பற்றி அறிகிறோம். தொடி, மங்கல அணி, முத்துவடம், வளை, முத்தாரம் முதலிய அணிகளைப் பெண்கள் அணிந்தனர் என்பதும் அறியப்பெறும்.

மாலை அணிதல்

ஆத்தி, வேம்பு முதலிய அடையாள மாலைகளை மூவேந்தர் சூடினர்; ஆடவர், கண்ணியைத் தலையிலும், தாரை மார்பிலும் அணிந்தனர். பெண்கள் தமக்குரிய மாலையை மார்பில் அணிந்தனர். மறவர் போர்க்குச் செல்லும்போது போர் நிலைக்கேற்ற வெட்சி, கரந்தை முதலிய பூக்களைச் சூடினர். பனந்தோட்டில் வேங்கைப் பூவை வைத்து மாலையாகத் தொடுத்து மலைந்தனர். பூக்களுடன் இலைகளை விரவிட்டிய படலை மாலைகளை அணிவதும் உண்டு. பூச்சூடுதல் இருபாலர்க்கும் பொதுவான வழக்கம். மலர் அணியாத நிலை வறுமையைச் சுட்டுவதாகக் கருதப்பட்டது. பூ விற்பவர்கள் 'பூவிலைப்பெண்டு' என அழைக்கப்பட்டனர். மகளிர் பூச்சூடும் சிறப்பினை உடன்பாட்டு முகத்தானும் எதிர் மறை முகத்தானும் புறநானூறு அறிவிக்கின்றது. கோவூர்க்கிழார் சோழன் நலங்கிள்ளியின் பல்வேறு நல்லியல்புகளைச் சுட்டும் போது அவற்றுள் ஒன்றாக அவன் விறலியர்க்குப் பூவிலையாகப் பாண்டியன் தலைநகர் மதுரையையும் தருகுவன் எனக்கூறிப்பர்,

ஒண்ணுதல் விறலியர் பூவிலை பெறுகென

மாட மதுரையும் தருகுவேன் (புறநானூறு, பா. 32: 4-5)

இவ்வரிகள் சோழமன்னனின் மறச்சிறப்பை உணர்த்துவதோடு உடன்பாட்டு முகத்தான் புவையரின் மலர்கூடும் இன்றியமையாமையையும் காட்டுகின்றன.

நலங்கிள்ளி ஆவூரை முற்றுகையிட்டபோது அவ்வூர் அல்லலில் ஆழ்ந்து அலமந்தது. யானை நீரிற் படியாதும் கவழ உணவின்றியும் வாட்டமுற்றுக்கீழே புரண்டு இடிமுழுக்கம் பரப்பி பிளிரியது; குழந்தைகள் பாலின்றி அலறின; இல்லத்தாரெல்லாம் இன்னல் எய்தி அழுது புலம்பினர் என்று அவலக்காட்சிகளைக் காட்டி, அவற்றுள் ஒன்றாக மடந்தையர் பூசூட இயலாதவறிய நிலையையும் சுட்டுதல் கவர்ந்து நோக்கத்தகும்.

பூவில் வறுந்தலை முடிப்பவும், நீரின் வினைபுனை நல்லில் இணைகூ உக்கேட்பவும், இன்னாது அம்ம! (புறநானூறு, பா. 44: 4-8)

இப்பாடற் பகுதி பூசூடலின் இன்றியமையாமையை எதிர்மறை முகத்தான் வலியுறுத்தலை காணலாம். குமரிப் பருவம் கடந்த மகளிரே கூந்தலில் மலர் சூடுதல் சங்ககால வழக்கம் என்பதனைத் தமிழ்க் காதல் நூலின் வழி அறிய முடிகிறது, பண்டைத் தமிழ்க் கன்னிமலர் சூடாள். மலர்ச்சூட்டின், ஒருவனை மணந்துகொள்ள உறுதி பூண்டாள் என்பது பொருள், நள்ளிரவில் தலைவனைக் காணவந்த தலைவி, மணம் கமழ் மலர் சூடி வந்தாள். இல்லம் திரும்பிய போது கூந்தலில் வேய்ந்த விரவு மலரை உதிர்த்து அதனைச் செம்மைப்படுத்திப் பழைய தோற்றத்தில் தன் இல்லத்தார்க்குக் காட்சியளித்தாள், தனக்கேற்பவும், தன் இல்லத்தார்க்கேற்பவும் நடிக்கும் தலைவியின் திறனை தலைவன் வியந்து பாராட்டுகின்றான்.

ஒப்பனை

மகளிர் ஆடை அணிகலன்களோடு பிற ஒப்பனையால் பொலிவதைச் சங்க இலக்கியங்கள் விரித்துரைக்கும். கழன் மணியினது கணியால் கூந்தலை வகுத்து ஒழுங்குபடுத்தினர். செம்பஞ்சுக் குழம்பினைப் பூசினர். நெற்றியில் பொட்டிட்டனர், கூந்தலில் எண்ணெய் தடவி, தகரச் சாந்து பூசி, நீராடி, கூந்தலின் ஈரம் போக விரலால் உணர்த்தி, நறுமணம் மிக்க அகிற்புகையூட்டினர்.

தண்நறுந் தகரம் கமழ மண்ணி, ஈரம் புலர விரல் உளர்ப்பு அவிழா காழகில் அம்புகை கொளீஇ (குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா. 107-110)

மேகத்திடை ஒளிரும் மின்னல் போலக் கூந்தலிடையே மிளிரும் பொன் அணிகளைச் சூட்டினர், மகளிர் வனமுலையில் மலர்கிள்ளி அல்லியொடு அப்பித் தோளில் தொய்யில் வரித்துச் சீறடியில் செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஊட்டினர். மலர் வேய்தல், மணப்பொடி பூசுதல், நறுஞ்சாந்து அணிதல் ஆகியவற்றால் அவர்கள் 'ஓசனை கமழும் வாசமேனியர்' ஆயினர் ஆகிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

சங்க காலத்தில் கலைஞர்கள் (ஆடற் மகளிருக்கு) உய்பிக்கும் வகையில் பொன் பொருள் அல்லாமல். ஊர்கள், குலங்கள், ஏரிகள், பொன்னால் செய்யப்பட்ட தேங்காய்கள் இன்னும் பிற வகை அணிகலன்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. (மகாலட்சுமி, கி. ப. 187)

என்று தனது ஆய்வுக்கட்டுரையில் ஆடற்மகளிருக்கு அணிகலன்கள் பரிசளிக்கப்பட்டுள்ளது தெளிவாகிறது. பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள் ஆடற்மகளிருக்கு வழங்கப்பட்ட செய்தி சிலப்பதிகாரத்திலும் காணப்படுகிறது. மாதவி தனது நாட்டியத்திற்கான பரிசாக "தலைக்கோல் அரிவை" எனும் பட்டத்துடன் 1008 கழஞ்சு பொன்னையும் பரிசாகப் பெற்றாள்.

ஐங்குறுநூற்றில் அணிகள்

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களில் அணிகள் குறித்த செய்திகள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. அவை வளை (20), இழை, தொடி (83), காஞ்சி (176), சங்கவளையல் (196),

மணிப்பூண் (மணிகள் பதித்த நகை - 232), மேகலை (306), பாண்டில் (பொன்னால் வட்டமாகச் செய்யப்பட்டதோர், அணிவகை. இதனைச் சுற்றி மணிகள் கோத்து மேகலையோடு அணிதல் பண்டை மரபு - 310, சிலம்பு, கழல் (389) போன்ற பாடல் வரிகளில் காணப்படுகின்றன. எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான ஐங்குறுநூற்றில் வளையல், தொடி, மேகலை பாண்டில், சிலம்பு, தோள்அணி மற்றும் செவ்வையணி எனப் பல வகையான அணிகள் மகளிர் அணிந்து தெரிகிறது. “இறையேர் எல்வளை நெகிழ்பு ஓடும்” (ஐங்குறுநூறு, பா. 25) தாமரையில் உள்ள முட்டையை வேழத்தின் பூ துடைக்கும் என்ற இது தலைவி பால் உள்ள தலைமகனைப் பரத்தையர் விலக்குவர் என்பது கருத்து. இதில் வரும் எல்வளை ஒளியுடைய வளையல் ஆகும். இது தலைவனின் பிரிவால் கழன்று ஓடுகிறது என்பதை தெளிவுப்படுத்துகிறது.

தலைவன் மார்பு

தலைவனின் மார்பு பல மகளிர் இழைகளை நெகிழ்ச் செய்யும். பின்வரும் பாடலில் ‘இழை’ என்ற அணியிடம் பெறுகிறது.

வயலைச் செங்கொடி கள்வன் அறுக்கும்

கழனி ஊரன் மார்பு பலர்க்கு

இழை நெகிழ் செல்லல் ஆகும் அன்னாய் (ஐங்குறுநூறு, பா. 25)

தோழியே, “நம் அம்மே! இல்லத்துக்கு அண்மையில் நட்டு வளர்த்த முற்றாத பசுமையான காய்களையுடைய வயலையின் சிறந்த கொடியை, நண்டு தன் கூரிய நகத்தால் அறுக்கும் வயலையுடைய ஊரன் தலைவன். அத்தகையவனன் மார்பு ஒருவருக்கே அல்லாது மகளிர் பலர்க்கு அணிகளை நெகிழ்ச் செய்கின்ற துன்பத்தைத் தருவதாகும்” என்று தலைவியைப் பார்த்து கூறினாள். அணிகள் கழன்று விடுவதற்குக் காரணமான துன்பத்தைச் செய்வதாகும். தலைவன் மார்பு மகளிர் அணிகளை நெகிழ்ச் செய்யும் என இயையும் துன்பம். வயலையின் செங்கொடியின் பசிய காய் வருந்த அதன் கொடியை நண்டு அறுக்கும் என்பது மகனைப் பெற்று மனையில் இருக்கும் நம் நலத்தை மகன் வருந்தச் செய்கின்றான் என்ற பொருளை விளக்கியது. வீட்டின் அயலில் வளர்ந்த வயலைக் கொடியை அலவன் அறுக்கும் என்றதால் புறத்தே பரத்தையரைக் கூடிப் பின் அவரும் வருந்த அவரது தொடர்பை அறுத்து ஒழுகுகின்றான் எனவும் உரைப்பர்.

ஒண்தொடி

மணந்து கொண்ட அண்மைக் காலத்திலேயே தலைவனுக்குப் பரத்தமை ஒழுக்கம் உண்டாகிய போது அதை அறிந்த தலைவி அவனுடன் புலவி கொண்டு சொல்வதாக அமைந்த பாடலில் ஒண்தொடி எனும் வளையல் இடம் பெறுகிறது.

மணந்தனை யருளாய் ஆயினும் பைப்பயத்

தணந்தனை யாகி, உய்ய்மோ - நும்மூர்

ஒண்தொடி முன்கை ஆயமும்

தண்டுறை ஊரன் பண்டெனப் படற்கே (ஐங்குறுநூறு, பா. 83)

தலைவி தலைவனை நோக்கி, ‘மகிழ்ந, எம்மை மணந்து கொண்ட நீ எமக்கு நின் அருளை நெடிது செய்யாது போனாலும் எம் ஊரில் உள்ள தொடியணிந்த முன் கையையுடைய பரத்தையர் பலரும் தன்துறையூரனாகிய நினக்குப் பெண்டு எனக் கூறப்படும் சிறப்புப் பெறுமாறு மெல்ல மெல்ல நீங்கி ஒழுகுவாய்’ என்று கூறினாள். “தொண்டை நகரில் குளிர்ந்த புதிய மலரின் மணம் வீசும் தொடியையும், அழகியதாய் அகன்ற அல்குலையும், கொய்யப்பட்ட தளிர் போன்ற மேனியையும் உடையவளே! என் பண்பையும் உறக்கத்தையும் நின் தோழி கவர்ந்து கொண்டு என்னிடம் அவை இல்லாதவை ஆக்கினாள். ஆதலால் அவ்வாறு கொள்வதற்கு சங்குகால ஆபரணங்களே “நான் செய்த பிழைதான் என்ன?” என்று தலைவன் தோழியிடம் வினவினான்.

சங்கு வளையல்களின் சிறப்பு

சங்கினால் செய்யப்பட்ட 'வளை' மற்றும் 'தொடி' ஆகிய இரண்டு வகை அணிகலன்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்கப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

கோடர் எல்வளைக் கொழும்பல் கூந்தல்

ஆய்தொடி, மடவரல் வேண்டுதி ஆயின் -

தெண்கழி சேயிறாப் படுஉம்

தண்கடற் சேர்ப்ப! வரைந்தனை கொண்மோ (ஐங்குறுநூறு, பா. 196)

தோழி தலைவனிடம் பின்வருமாறு கூறினாள். "சங்கினை அறுத்துச் செய்த வளையல்களையும், அடர்த்தியான கூந்தலையும், நுணுக்கமான வேலைப்பாடுகள் கொண்ட தொடியினையும் உடைய இவளை நீ அடைய விரும்பினால், குளிர்ந்த கடல் நிலத் தலைவனே! இவளைத் திருமணம் செய்து கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை". 'வளை' என்பது சங்கால் செய்யப்படுவது; ஆனால் 'தொடி' என்பது சங்கு மற்றும் யானைத் தந்தம் ஆகிய இரண்டாலும் செய்யப்படக்கூடியது என்பதை இந்தப் பாடல் விளக்குகிறது. "வரிவளை, கோல்வளை எனப் பெயர் பெற்ற வளைகள், சூடகம் போன்ற அணிகலன்கள் கைகளை அலங்கரித்தன" (சத்தியா, மு. ப. 524) என்று சத்தியா அவர்கள் தனது ஆய்வில் கைவளைகளின் வகைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். தொடியும், வளையும் கைகளை அலங்கரித்த அணிகலன்கள் என உறுதியாகிறது.

மணிகள் பதித்த அணிகலன்கள்

மணிகள் பதிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை அக்காலப் பெண்கள் விரும்பி அணிந்தனர்.

போதார் கூந்தல் இயலணி அழுங்க

ஏதிலாளனை நீ பிரிந்ததற்கே

அழலவிர் மணிப் பூண் அனையப்

பெயலாலானா என் கண்ணே தெய்யோ (குறுந்தொகை, பா. 232)

இதில் இடம்பெறும் 'மணிப்பூண்' என்ற சொல்லாடல், மணிகள் கோர்க்கப்பட்ட அணிகலன்களின் பயன்பாட்டை உறுதிப்படுத்துகிறது.

மேகலை அணிதல்

தலைவியைப் பிரிந்து செல்லத் துணியும் தலைவனிடம், தலைவியின் பிரிவாற்றாமையைத் தோழி எடுத்துரைக்கும் பாடலிலும் மேகலை போன்ற அணிகலன்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

பல்காழ் அல்குல் அவ்வரி நாடக்

குழலினும் இனைகுவள் பெரிதே

விழவொலி கூந்தல் மா அயோளே (குறுந்தொகை, பா. 306)

தோழியே 'வெல்லும் போரை உடைய தலைவனான நீ அகன்ற பாலையைக் கடந்து சென்றதால் பல மணிகள் பொருந்திய மேகலை அணிந்த அல்குலிடத்து அழகிய வரிகள் வாட்டம் அடைய நினது பிரிவாற்றாமையால் மண விழாவைப் போல நல்ல மணம் கமழும் கூந்தலையும் மாமை நிறத்தையும் கொண்ட இவள் குழல் ஒலிப்பதைப் போன்று பெரிதும் அழுவாள்' என்று கூறிச் செல்வதைத் தவிர்த்தாள். இங்கு வரும் கால் மணிகள் முத்து வடமாகும். அவ்வரி அழகிய வரி. வளவிய மகளிரின் வயிற்றிலும் குறங்கிலும் பொருந்தி அழகு செய்யும் வரிகள். இன்பம் நுகரும் காலத்தில் எழில் செய்யும் இவை துன்பகாலத்தில் மேனி வாடித் தோல் சுருங்கும்போது அவ்வரி கள் மறைந்துவிடும்.

பாண்டில் அணிதல்

பிரிந்து செல்ல இருக்கும் தலைவனுக்குத் தோழி நீ எண்ணியதை முடித்தாய் ஆயினும் இவள் அழகு மீட்டற்கு அரியதாகிவிடும் எனக் கூறிச் செல்வழுங்குவித்த பாடலில் பாண்டில் அணியும் வழக்கம் புலப்படுகிறது.

போலம்பசும் பாண்டில் காசுநிரை அல்குல்

இலங்குவளை மென்தோள், இழை (ஐங்குறுநூறு, பா. 310)

தோழி தலைவனை நோக்கி, “தலைவ, பொன்னாற் செய்யப்பட்ட பசுமையான பாண்டிலைச் சுற்றி மணிகள் கோத்து அணிந்த அல்குலையும் விளங்கும் வளையலையும் மென்மையான தோளையும் உடைய இவள் அந்த அணிகள் நின்ற நிலையினின்று கழன்று நீங்க, நினது பிரிவால் இவளிடத்தினின்று நீங்கிக் கெடும் சிறு நெற்றியின் அழகு பெறுவதற்கு அரிது” என்று சொன்னாள். ‘பாண்டில்’ என்பது பொன்னால் (தங்கத்தால்) செய்யப்பட்ட ஒரு வகை வட்டமான அணிகலன் ஆகும். இந்த அணியைச் சுற்றி மணிகளைக் கோர்த்து, மேகலை என்ற இடுப்பு அணியுடன் சேர்த்து அணிவது அக்கால வழக்கம். தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட பசுமையான வட்டக் காசுகளைக் கொண்டிருப்பதால், இதனை ‘பாண்டில் வட்டம்’ என்றும் அழைப்பார்கள். தலைவியின் உடல் மெலிவதைக் கண்டு வருந்திய தலைவன் அவளைப் பிரிந்து சென்றபோது, தோழி கூறிய பாடலில் இந்த அணிகலன் பற்றிய குறிப்பு வருகிறது. உயர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் புற்கள் நிறைந்த அடிப்பகுதியைக் கொண்ட ஓமை மரங்கள் அடர்ந்த காடு என்றும், அங்கு புலிகள் நடமாட்டம் அதிகம் இருக்கும், அத்தகைய காட்டிற்குள் தலைவன் சென்றுவிட்டான். தலைவன் பிரிந்து சென்றதால், தேரின் தட்டைப் போல அகன்ற அல்குலில் அணிந்திருந்த பொன்னாலான பாண்டில் நெகிழ்ந்து (கழன்று) விழுகிறது. தலைவியின் உடலில் இருந்த அழகிய வரிகள் வாடிப் போயின. இத்தகைய துயரமான பிரிவை உன்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா? என்று தோழி வினவுகிறாள்.

சிலம்பு மற்றும் கழல் அணிகள்

தலைவியைத் தேடிச் சென்ற செவிலித்தாய், வழியில் செல்வோரிடம் தன் மகளைப் பற்றி விசாரித்தாள். அப்போது அவர்கள், ஒரு தலைவனுடன் தலைவி சென்றதைக் குறிப்பிட்டனர். அந்தப் பாடலில் சிலம்பு மற்றும் கழல் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன. சிலம்பு என்பது தலைவியின் கால்களில் அணிந்திருந்த அணிகலன். கழல், வலிமையான தாளையும் (பாதத்தையும்), கரிய தாடியையும் உடைய தலைவன் அணிந்திருந்த வீரக்கழலாகும். தன் கண் பாவை போன்ற மகளானவள், கழல் அணிந்த காளையோடு மெல்ல நடந்து சென்றதாக அவர்கள் கூறுகின்றனர். பெண்கள் ‘செவ்வையான அணி’ என்ற ஆபரணத்தை அணிந்திருந்த செய்தி பின்வரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இரும்பல் கூந்தல் திருந்திழை அரிவை

திதலை மாமை தேயப்

பசலை பாயப் பிரிவு தெய்யோ (ஐங்குறுநூறு, பா. 231)

இதில் வரும் திருந்திழை என்பதற்குச் செவ்வையான அணி என்று பொருளாகும்.

ஐவகை கூந்தல் அலங்காரம்

மகளிர் கூந்தலை நீளமாக வளர்த்தனர். அதனை அவர் நெய் பூசி அழகாக வாரிப் பின்னலாக, கொண்டையாக முடிப்பர். ஐந்து விதமாகக் கூந்தலை அமைக்கும் வழக்கம் அக்காலத்தில் சிறந்திருந்தது என்ற சொல்லாட்சி இதற்குச் சான்றாகும். அசையும் இயல்பினையுடைய ஐம்பால் மயிரினையுடைய உப்பு வணிகத்தியர் என்று சிறுபாணாற்றுப்படை கூறும். முதுமகளிர் சங்கின் நிறத்தையுடைய வாரிவிடப்பட்ட தம் கூந்தலை முடித்துக் கட்டியிருப்பர்.

இருங்கடல் வான்கோடு புரைய வாருற்றுப்

பெரும்பின் னிட்ட வானரைக் கூந்தலர் (மதுரைக்காஞ்சி, வரி., 407 – 408)

சிறுபாணாற்றுப்படை வாழைப்பூவெனப் பொலிந்த ஓதியெனப்படும். இளமகளிர் பெரும்பாலும் கூந்தலைக் கீழே தொங்க விட்டனர். தோடியை அணிந்த மகளிர் சிறு புறத்தின் மேலே தொங்கவிட்டிருக்கும் பின்னல், பிடியினதுகை போன்றிருக்குமெனச்

சிறுபாணாற்றுப்படையிலிருந்து அறியலாம். சிறுபுறத்தை மறைக்கும் கூந்தலை முல்லைப் பாட்டுக் குறிக்கும். விரித்து விடப்படும் பெண்களின் கூந்தல் அறல் மணலுக்கு உவமிக்கப் பெறுவது வழக்கம். தலைமகளின் வண்டுகள் தாவும் கூந்தல் வளப்பம் பொருந்திய நீர்த்துறைக்கண் உள்ள அறல் நீண்டு படிந்தாற் போன்ற நல்ல நெறிப்பை உடையதெனத் தலைமகன் பாராட்டுவான்.

யானையந் துறைவோள் தேம்பாய் கூந்தல்

வளங்கொழு சோழ ருறத்தைப் பெருந்துறை

நுண்மண லறல்வார்ந்து அன்ன (சிறுபாணாற்றுப்படை, வரி. 261 - 264)

சில நூல்களில் விரிக்கப்பெற்ற மயிலின் இறகுக்குக் கூந்தல் உவமிக்கப்படும். மெல்லிய தோளினையும் துகில் சூழ்ந்த அல்குலினையும் அசைந்த இயல்பினையுமுடைய மகளிர் அகிற்புகை உண்ணும்படியாக விரிந்த அலகையுடைய மெல்லிய கூந்தலை நீலமணிபோலும் மயிலினுடைய விரிந்த தோகை ஒக்கும் எனச் சிறுபாணாற்றுப்படை பகரும். சிறந்த ஆரவாரிக்கும் மயிலினது மெல்லிய கூந்தலைப் பற்றிக் குறுந்தொகையும் கூறும்.

கலிமயிற் கலாவத் தன்ன விவள்

ஒலிமென் கூந்தல் (குறுந்தொகை, பா.225)

நீராடியதன் பின்னர் மகளிர் கூந்தலுக்கு அகிற்புகை ஊட்டுவர். மணம் வீசுகின்ற அகிற்புகையும் சந்தனப்புகையும் நாளும் கருமணலைப் போன்ற கரிய கூந்தல் எனக் குறுந்தொகையும், சந்தனத்தின் நறிய மணத்தை வீசும் நன்னெடுங் கூந்தல் என மதுரைக்காஞ்சியும் கூறும். அடும்பு என்று நற்றிணை கூறுகிறது. மல்லிகை முதலிய பூக்களை இவர்கள் அணிவர். தண்மையும் அழகும் மணமும் மிக்க மலர்களாலான மாலைகளை இவர் அணிவர். மகளிர் உச்சியில் விளங்கும் மெல்லிய கருமையான கொண்டைகளைச் சுற்றி அழகிய மாலைகள் கட்டப்பெறுவனவெனக் குறிஞ்சிப்பாட்டுக் கூறும்.

கலிமயிற் கலாவத் தன்ன விவள்

ஒலிமென் கூந்தல் (குறுந்தொகை, பா. 225)

நெய் பூசப்பெற்ற பாடல் மகளிரின் கூந்தலை தோக விழும் மழைத்துளிக்குப் புலவர் உவமிப்பர். கூந்தலில் உள்ள எண்ணெய்ப்பசை சிக்கு முதலியன போகும் பொருட்டு களிமண்ணைத் தேய்த்துக் கொண்டு மகளிராடும் வழக்கு அக்காலத்தில் இருந்தது. இதனைச் சிற்றூர்களில் இன்றும் காணலாம். “கூழைக் கெருமண் கொணர்கஞ் சேறும்” (குறுந்தொகை, பா. 113) பெண்கள் தமது கூந்தலுக்கு இட்டு பிசைவதற்குக் களிமண்ணைக் கொண்டு வரும் பொருட்டுப் பொழிலுக்குச் செல்வர் எனக் குறுந்தொகையிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

வாசனைப் பொருட்கள்

பெண்கள் தம்மை அழகுபடுத்திக் கொள்வதிலும் சிறந்து விளங்கினர். அவர் மணம் மிக்க வாசனைத் திரவியங்களையும் மற்றும் அழகு பண்ணற்குரிய பொருட்களையும் பயன்படுத்தினர். மகளிர் வழங்கிய புணுகு நாளும் நாற்றம் தெருக்களெல்லாம் மணக்கும்.

பூந்தோடி மகளிர்

மணங்கமழ் நாற்றந் தெருவுடன் கமழ (மதுரைக்காஞ்சி, பா. 446 - 447)

உடம்பின் மேற்பாகத்தில் சந்தனம் குங்குமம் முதலியவற்றைக் குழம்பாகப் பூசி, அதன் மேலே இலை பூ முதலிய சித்திரங்களை வரைவர். இச்சித்திரம் தொய்யில் எனப்படும்.

இரந்தோ ருளர்கோறேழி திருந்திழைத்தத்

தொய்யில் வனமுலை (நற்றிணை, பா. 225)

இச்சித்திரங்களுக்குப் பதிலாக வேங்கைத் தாது பரப்புவதுமுண்டு. தோற்றம் செய்து எழுந்த தலைமகளின் அழகிய முலை நிறம் பெறத் தலைமகன் அதில் தொய்யில் எழுதுவான். தொய்யில் எழுதிய மகளிரின் முலை சுணங்கு தோற்றியிருப்பதை மதுரைக்காஞ்சி கூறும்.

திண்ணிய வயிரம் பொருந்திய நறிய சந்தனத்தை அரைத்த பொலிவு பெற்ற நிறத்தைக் கொண்ட குழம்பைக் கொங்கினது குவிந்த அரும்பையொத்த இளமுலையிலே மருதப்பூவை அப்பினாற் போல அப்புவர். அப்பி, அவ்வீரம் உலர்வதற்குமுன் விரிந்த மலரையுடைய வேங்கைப் பூவினது தண்ணிய தாதையும் அதன்மேல் அப்புவர்.

அழகியல் மற்றும் ஒப்பனை

சங்க கால மகளிர் இயற்கையோடு இயைந்த அழகைப் போற்றினர். குறிப்பாக, மணம் வீசும் மலர்கள் மற்றும் சந்தனம் போன்ற இயற்கைச் சாந்துகளைக் கொண்டு உடலைப் பொலிவுபடுத்திக் கொண்டனர்.

தேங்கமழ் மருதினர் கடுப்பக் கோங்கின்

குவிமுகி ழிளமுலைக்கோட்டி விரிமலர்

வேங்கை நுண்டா தப்பிக் காண்வர (திருமுருகாற்றுப்படை, பா. 32 - 36)

பெண்கள் தங்கள் மேனியில் பொரி போன்ற அழகிய பூக்களையுடைய நன்கினது தளிர்களை அப்பி அழகுபடுத்திக் கொண்டனர். இதனைப் பின்வரும் அடி விளக்குகிறது. மேலும், அக்காலத்தில் கரும்பினை வில்லாகக் கொண்ட காமனின் உருவத்தைக் குங்குமக் குழம்பால் தோள்களில் எழுதும் பழக்கம் நிலவியது. பருத்த தோள்களில் இத்தகைய ஓவியங்கள் வரையப்பட்டதை குறுந்தொகை குறிப்பிடுகிறது.

பெண்ணின் ஏழு வகையான பருவங்களைப் பிரிப்பதைப் போல, நகை, அரும்பு, முகை, போது, மலர், அலர், வீ (தமிழர் வாழ்வில் தாவரம்) என்று மலர்களை ஏழு வகையாகப் பிரிப்பர் என்று ச.வே.சுப்ரமணியன் கூறுகிறார். (முனைவர் மதன்ராஜ், இரா, ப. 443)

என்று மதன்ராஜ் அவர்கள் தனது “சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்” என்ற தலைப்பில் ஆய்வுக் கட்டுரையில் பதிவிட்டுள்ளார்.

பொன் அணிகலன்கள்

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் பொன், வெள்ளி, சங்கு மற்றும் முத்து ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்ட நுணுக்கமான அணிகலன்களைப் பெண்கள் அணிந்து மகிழ்ந்தனர். விழாக் காலங்களில் ஒலிக்கும் மணிகள் கோர்க்கப்பட்ட சிலம்புகளும், சித்திர வேலைப்பாடுகள் கொண்ட இழைத்த பொன் அணிகளும் அவர்களின் செல்வச் செழிப்பைக் காட்டின.

தெள்ளி பொற்சிலம் பொலிப்ப வொள்ளெழற்

றாவற விளங்கிய வாய்ப்பொ னவிரியிழை

அணங்குவீழ் வன்ன பூந்தொடி மகளிர் (மதுரைக்காஞ்சி, பா. 443 - 446)

அரத்தினால் அறுத்துச் செய்யப்பட்ட வளையல்கள் பெண்களின் கைகளை அலங்கரித்தன. மகளிரின் முகத்திற்கு மேலும் அழகு சேர்க்கும் வகையில் காதணிகள் விளங்கின. குறிப்பாக ஆயர்மகளிர் அணிந்திருந்த அசையும் குழைகளையும் பெரும்பாணாற்றுப்படை விவரிக்கிறது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் ஆடை மற்றும் அணிகலன்கள் வெறும் ஆடம்பரப் பொருட்கள் அல்ல; அவை அக்கால மக்களின் தொழில்நுட்ப அறிவு, பொருளாதாரச் செழிப்பு மற்றும் அழகியல் உணர்வின் வெளிப்பாடுகளாகும். பருத்தி விளைச்சல் முதல் வண்ணம் ஏற்றும் கலை வரை அவர்கள் பெற்றிருந்த தேர்ச்சி வியக்கத்தக்கது. அதேபோல், பல அடுக்கு மாடங்களைக் கொண்ட கட்டிடங்களும், முறையான நீர் மேலாண்மைத் திட்டங்களும் தமிழர்களின் பொறியியல் அறிவிற்குச் சான்றாகும். நவீன காலத்தில் வீட்டுவசதி மற்றும் கட்டுமானச் சவால்களை எதிர்கொள்ளும் நமக்கு, பழந்தமிழர்களின் இத்தகைய திட்டமிட்ட வாழ்வியல் முறையும் தொலைநோக்குச் சிந்தனையும் ஒரு சிறந்த வழிகாட்டியாக அமைகின்றன.

குறிப்புகள்

- [1] அமலா கார்த்திகா, க. “புறநானூறு காட்டும் வாழ்வியல் விழுமியங்கள்.” *தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கியப் பன்னாட்டு ஆய்விதழ்*, தொகுதி 6, இதழ் 2, சூன் 2024.
- [2] இராகவையங்கார், இரா., தொகு. *பத்துப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்)*. ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம், 2021.
- [3] இராசமாணிக்கனார், மா. *தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாறு*. கண்ணம்மாள் பதிப்பகம், 1996.
- [4] உ.வே.சா. *பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியாருரையும்*. உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், 2012.
- [5] சத்தியா, மு. “சோழர்கால அணிகலன்கள்-ஓர் ஆய்வு.” *பன்முகத் துறையிலான மேம்பட்ட அறிவியல் ஆராய்ச்சி மற்றும் புத்தாக்கத்திற்கான பன்னாட்டு ஆய்விதழ்*, தொகுதி 3, மலர் 1, அக்டோபர் 2023, ப. 524.
- [6] சதாசிவ ஐயர், தி., தொகு. *ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்*. உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், வெளியீடு, 1999.
- [7] சுசீலா, கா. “சங்கத் தொகை நூல்களில் உடைக் கலைச் சொற்கள்.” *பிரணவ் தமிழியல் ஆய்விதழ்*, தொகுதி 2, இதழ் 1, பிப்ரவரி 2023, ப. 389.
- [8] சோமசந்தரனார், பொ.வே. *பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்*. சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 2008.
- [9] தட்சிணாமூர்த்தி, அ. *தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்*. வெற்றி செல்வி வெளியீட்டகம், 1973.
- [10] நாராயணசாமி ஐயர், அ. *நற்றிணை நானூறு*. சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 2001.
- [11] புலியூர் கேசிகன். *எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும்*. ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம், 2021.
- [12] மதன்ராஜ், இரா. “சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்.” *தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கியப் பன்னாட்டு ஆய்விதழ்*, தொகுதி 8, இதழ் 2, ஜனவரி 2026, ப. 443.
- [13] மயிலை சீனி வேங்கடசாமி. *தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள்*. சாந்தி நூலகம், 2014.
- [14] ஜெகநாதன், இரா. *குறுந்தொகை ஆய்வுக் கோவை (3) தொகுதிகள்*. சங்க இலக்கிய ஆய்வு மையம், 2006.
- [15] மகாலட்சுமி, கி. “சங்ககால நாடக மகளிர் (ஆடற்மகளிர்).” *சான்லாக்ஸ் பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ்*, மலர் 2, இதழ் 4, ஏப்ரல் 2018, ப. 187.
- [16] மணிகண்டன். “புறநானூறு கூறும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்.” *இனியவை கற்றல் பன்னாட்டு தமிழியல் மின்னிதழ்*, தொகுதி 2, நவம்பர் 2022.
- [17] பிரேமலதா, ஜ. “பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆடை அணிகலன்கள்.” *களஞ்சியம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்*, தொகுதி 3, இதழ் 4, நவம்பர் 2024, ப. 2.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இல்லை.

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை: இல்லை.

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை.

இக்கட்டுரை கிரியேட்டிவ் காமன்சு ஆடரிபியூசன் 4.0வின்

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> கீழ் பன்னாட்டு உரிமம் பெற்றுள்ளது.